

Sygn. akt I CNP 21/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi A. W. K. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 11 marca 2014 r., sygn. akt V Ca (...), wydanego w sprawie
z powództwa miasta W.
przeciwko A. W. K.
o opróżnienie lokalu użytkowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 grudnia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarżąca A. W. K. , na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c., domagała się stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 marca 2014 r. (sygn. akt V Ca (...)) wydanego w sprawie o opróżnienie lokalu użytkowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem - zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. - powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi. Uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zatem brak któregokolwiek z tych elementów konstrukcyjnych skargi skutkuje odrzuceniem skargi a *limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Wymagania te powinny być bowiem spełnione w sposób kumulatywny, a nadto że każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, nie publ. oraz z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.).

Wniesiona przez pozwaną skarga nie spełniała wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., który nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Dla potrzeb realizacji tego wymagania formalnego niezbędne jest przedstawienie w skardze wyodrębnionego wyводу i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, jej rodzaju, czasu jej wystąpienia, rozmiaru oraz wykazanie istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym

wyrokiem. We wniesionej skardze skarżąca nie uprawdopodobniła jednak poniesienia szkody ani nie przytoczyła żadnych bliższych okoliczności dotyczących rozmiaru szkody, czasu jej powstania oraz związku przyczynowego pomiędzy doznaną szkodą a wyrokiem zaskarżonym skargą. Według ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, szkodą w rozumieniu przepisu art. 424¹ § 1 k.p.c., której poniesienie należy uprawdopodobnić w skardze, nie obejmują poniesionych przez stronę kosztów w prawomocnie zakończonym postępowaniu. Chodzi bowiem o szkodę poniesioną później, po wydaniu zaskarżonego skargą wyroku (por. m.in. postanowienia z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, IC 2007, nr 12, s. 51 oraz z dnia 10 lipca 2008 r., I CNP 39/08, IC 2009, nr 4, s. 50). Z treści skargi nie wynika także, aby skarżąca opróżniła i wydała powodowi stanowisko garażowe, zgodnie z treścią orzeczenia.

Skarga nie spełnia również wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, skarżący musi wykazać, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych - w tym skargi kasacyjnej, skargi o wznowienie postępowania - nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić. Nie spełnia tego wymagania wniesiona skarga, skoro ogranicza się ona do stwierdzenia, że ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia nie przysługiwała od prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji skarga kasacyjna. Nie przedstawia więc wywodu dotyczących innych dostępnych środków zaskarżenia w odniesieniu do prawomocnego orzeczenia.

Z tych względów skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

